

понася всичко съ стоицизъмъ. Ако усѣти малко мжка въ душата си, отива да си побъбри съ болнитѣ, или дохажда при менъ и скоро забравя своитѣ тѣги.

Сега щомъ като влѣзе, азъ искамъ да я използвамъ. Тя има милъ и приятенъ гласъ. Чете бавно и съ известна игривостъ. Тя ще чете, а азъ ще записвамъ прочетеното:

— Имашъ ли назначения? — попитахъ я азъ.

— Не. . . Лола е дежурна и тя ще ги изпълни. Па така ми се сви сърдцето, та рекохъ да си побъбремъ.

— Защо не. Азъ ще ти дамъ възможностъ да говоришъ до като имашъ сили. Искашъ ли?

— Нѣщо да чета ли? . . . Знаешъ, не ми се чете. Ще се изморя. . . Па и въ книгитѣ има толкова невѣроятни измислици, че не искамъ да живѣя съ фантазии и да се отдалечавамъ отъ осѣзаемия миръ. Страхувамъ се да се отдалечавамъ отъ земята и да се возя съ колесници теглени отъ рози. . . Не мога да го разбера. . . Азъ искамъ душата ми да е недосѣгаема за фантастични образи. По-добре се живѣе безъ мечти.

— На, чети тия записки отъ фронта. . . Тѣ сж на Тихолъ. . . той не е мечтаелъ, ала вижда съ други очи, които не сж нито като моитѣ, нито като твоитѣ. И всичко що пише е истина, всичко е откжснатъ цвѣтъ отъ неговата вѣтрешна градина, въ която по нѣкога грѣе слънце и прижурия, а по нѣкога вихрушки и урагани смятатъ тръни и каманаци, изкубватъ цвѣтята и я опустошаватъ.

Тя пое тетрадката и зачете отъ посочената ѝ отъ менъ страница съ видимо неудоволствие, което после се превърна на пѣсень. Тя се отдаде като никога и зачете съ нарастващъ интересъ.

* * *

— „6 септември. Събудихъ се рано. Храбъръ ще бжде изпратенъ въ Скопие. Той спа добре. Вчера нѣма температура. Но съседътъ отъблизката палатка, който ни извика оная нощъ да мълчимъ, бѣше вече трупъ. Той е артилерийски капитанъ. Младъ, строенъ. Преди седемъ дни се върналъ отъ отпускъ. . . отъ свадбено пжтешествие. Оженилъ се, за да остави при старата си майка една мила и вѣрна другарка. И наистина, той ги остави и дветѣ да ридаятъ за него. Още съ пристигането си около Каймакъ-